

Sygn. akt II PK 42/15

POSTANOWIENIE

Dnia 15 października 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Halina Kiriło

w sprawie z powództwa A. C.

przeciwko Z. Z. prowadzącemu działalność gospodarczą pod nazwą Z. z siedzibą w S.

o zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń

Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 15 października 2015 r.,

skargi kasacyjnej pozwanego od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i

Ubezpieczeń Społecznych w Zielonej Górze

z dnia 9 września 2014 r., sygn. akt IV Pa 82/14,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Zielonej Górze wyrokiem z dnia 9 września 2014 r. oddalił apelację pozwanego Z. Z. prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą Z. z siedzibą w S. od wyroku Sądu Rejonowego w Żaganiu z dnia 7 listopada 2013 r. (mocą którego zasądzono od pozwanego na rzecz powoda A. C. kwotę 13.543,83 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 9 sierpnia 2012 r. do dnia zapłaty, umorzono postępowanie w części dotyczącej roszczeń powoda co do kwoty 6.546,42 zł; zniesiono między stronami koszty procesu, przyznano od Skarbu Państwa na rzecz biegłego sądowego z dziedziny księgowości S.D. wynagrodzenie w kwocie 800 zł tytułem wynagrodzenia za sporządzenie opinii uzupełniającej z dnia 1 lipca 2013 r., nakazano ściągnąć od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa -

kasy Sądu Rejonowego w Żaganiu kwotę 1.000 zł tytułem części poniesionych wydatków na koszt sporządzenia opinii przez biegłego sądowego i nie obciążono powoda tymi kosztami w pozostałym zakresie, a pozwanego kosztami sądowymi, wyrokowi w pkt I nadał rygor natychmiastowej wykonalności do kwoty 880 zł) i zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 900 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego za instancję odwoławczą.

Powyższy wyrok został zaskarżony w całości skargą kasacyjną pozwanego. Skargę oparto na podstawie naruszenia przepisów prawa procesowego: 1/ art. 232 k.p.c. w związku z art. 6 k.c. w związku z art. 149 k.p.; art. 193 § 2¹ k.p.c.; 3/ art. 328 § 2 k.p.c. Skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi drugiej instancji do ponownego rozpoznania oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania przed Sądem Najwyższym według norm przepisanych, w tym zwrotu kosztów zastępstwa adwokackiego.

Jako przesłankę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący wskazał jej oczywistą zasadność. W uzasadnieniu wniosku podniósł, że zaskarżony wyrok narusza przepisy prawa wskazane w podstawach skargi i jest krzywdzący dla pozwanego. W ocenie skarżącego, naruszenie art. 193 § 2¹ k.p.c. przez uwzględnienie dokonywanych przez powoda ustnych zmian w zakresie żądań pozwu (i zasądzenie w oparciu o takie zmiany) mimo, że powód był reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika powoduje, iż wyrok oczywiście narusza przepisy prawa. Skarżący zauważył nadto, że zarzucanie mu braku prawidłowego ewidencjonowania czasu pacy w sytuacji, gdy zeszyty służb dozorców w oparciu, o które taka ewidencja była prowadzona, zostały ukryte przez powoda w momencie ustania stosunku pracy i przerzucanie w tym zakresie ciężaru dowodu na pozwanego jest oczywiście sprzeczne z orzecznictwem Sądu Najwyższego. Przykładem tego może być tego wyrok Sądu z dnia 14 maja 2012 r. (II PK 231/11, OSNP 2013 nr 9-10, poz. 109), w którym wyrażono pogląd, iż pracownik, który uniemożliwia pracodawcy ewidencjonowanie czasu pracy, unikając składania informacji o godzinach rozpoczęcia i zakończenia pracy a także przypadkach opuszczenia pracy, nie może skutecznie podnosić zarzutu, że jego czas pracy nie był należycie dokumentowany (art. 149 k.p.).

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie kwalifikowała się do przyjęcia celem jej merytorycznego rozpoznania.

Skarga kasacyjna, jako szczególny środek zaskarżenia, służy realizacji interesu publicznego w sprawowaniu wymiaru sprawiedliwości. Funkcje postępowania kasacyjnego powodują, że wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania oraz jego uzasadnienie powinny koncentrować się na wykazaniu, iż w konkretnej sprawie zachodzą okoliczności przemawiające za interwencją Sądu Najwyższego. Rozpoznanie skargi kasacyjnej następuje tylko z przyczyn kwalifikowanych, wymienionych w art. 398⁹ § 1 pkt 1-4 k.p.c. i tylko w przypadku przekonania Sądu Najwyższego przez skarżącego, za pomocą jurydycznej argumentacji, że zachodzi publicznoprawna potrzeba rozstrzygnięcia sformułowanego w skardze zagadnienia prawnego przy jej merytorycznym rozpoznawaniu.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, gdy w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Odnosnie tej przesłanki przedsądu, jaką jest oczywista zasadność skargi kasacyjnej, należy w motywach wniosku zawrzeć wywód prawny wyjaśniający, w czym wyraża się owa oczywistość i przedstawić argumenty na poparcie tego twierdzenia (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06 LEX nr 198531, z dnia 10 sierpnia 2006 r., V CSK 204/06, LEX nr 421035, z dnia 9 stycznia 2008 r., III PK 70/07, LEX nr 448289, z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 283/07, LEX nr 448205, z dnia 3 kwietnia 2008 r., II PK 352/07, LEX nr 465859 i z dnia 5 września 2008 r., I CZ 64/08). O ile dla uwzględnienia skargi wystarczy, że jej podstawa jest usprawiedliwiona, to dla przyjęcia skargi do rozpoznania niezbędne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego, polegającej na jego oczywistości

widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby wchodzenia w szczegóły czy dokonywania pogłębionej analizy tekstu wchodzących w grę przepisów i doszukiwania się ich znaczenia (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 16 września 2003 r., IV CZ 100/03, LEX nr 82274, z dnia 22 stycznia 2008 r., I UK 218/07, LEX nr 375616, z dnia 26 lutego 2008 r., II UK 317/ 07, LEX nr 453107, z dnia 9 maja 2008 r., II PK 11/08, LEX nr 490364, z dnia 21 maja 2008 r., I UK 11/08, LEX nr 491538 i z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08, LEX nr 494134). W judykaturze podkreśla się, iż przesłanką przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie jest oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 7 stycznia 2003 r., I PK 227/02, OSNP 2004 nr 13, poz. 230, z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 285/07, LEX nr 442743, z dnia 11 kwietnia 2008 r., I UK 46/08, LEX nr 469185 i z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 37/08, LEX nr 494133).

Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy należy stwierdzić, że skarga kasacyjna w zakresie wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania oraz jego uzasadnienia nie spełnia wymagań stawianych temu nadzwyczajnemu środkowi zaskarżenia.

Skarżący stawiając tezę o oczywistej zasadności skargi kasacyjnej sugeruje kwalifikowane naruszenie przez Sąd drugiej instancji między innymi art. 149 Kodeksu pracy, chociaż w podstawach skargi nie zarzucił obrazy tego przepisu, co więcej – w ogóle nie oparł skargi kasacyjnej na podstawie naruszenia prawa materialnego. Tymczasem przepisy prawa, których naruszenia nie zarzucono w ramach podstaw kasacyjnych, nie mogą stanowić oparcia do konstruowania przesłanek przedsądu.

Chybiony jest też zarzut kwalifikowanego naruszenia przepisu art. 193 § 2¹ k.p.c., którego konsekwencją miałyby być oczywista zasadność przedmiotowej skargi kasacyjnej. Do obrazy tego przepisu miało bowiem dojść przed Sądem Rejonowym, przed którym powód doprecyzował na rozprawie wysokość

dochodzonych roszczeń, ograniczając je do kwot wyliczonych przez biegłego sądowego. Pomijając zasadność sformułowanego przez skarżącego zarzutu trzeba podkreślić, że Sąd Najwyższy rozpoznaje skargę kasacyjną od orzeczeń sądu drugiej instancji, dlatego też w skardze kasacyjnej należy podnieść zarzuty przeciwko postępowaniu przed tym sądem. Uchybienia procesowe sądu pierwszej instancji powinny być natomiast przedmiotem zarzutów apelacyjnych, chyba że chodzi o naruszenie takich przepisów, które sąd w każdej instancji powinien z urzędu brać pod rozwagę, a które implikują nieważność postępowania. Takiego zaś naruszenia przepisów procesowych, których następstwem miałyby być nieważność postępowania, nie można stwierdzić w niniejszej sprawie.

Reasumując: wobec niewykazania istnienia powołanej w skardze kasacyjnej przesłanki przedsądu, z mocy art. 398⁹ § 2 k.p.c. należało orzec jak w sentencji.